Çocuklar Savaş İstemiyor

Seyyid Irmak

CİNİUS YAYINLARI
ÇAĞDAŞ TÜRK YAZARLARI | ROMAN

Moda Caddesi Borucu Han No: 20 Daire: 504-505
Kadıköy 34710 İstanbul
Tel: (216) 5505078
http://www.ciniusyayinlari.com
iletisim@ciniusyayinlari.com

Seyyid Irmak
ÇOCUKLAR SAVAŞ İSTEMİYOR

BİRİNCİ BASKI: Ocak, 2017

ISBN 978-605-323-873-7

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Çatalçeşme Sokak No:1/1
Eminönü, İstanbul
Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 12640

© SEYYİD IRMAK, 2017

© CİNİUS YAYINLARI, 2017

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

ÇOCUKLAR SAVAŞ İSTEMİYOR

SEYYİD IRMAK

Cinius Yayınları

Bana ne olduysa, bir pazar yeri bombardımanından sonra karşılaştığım o korkunç manzaradan sonra oldu. O günden beri nerdeyse altı yıl geçti, bir kerecik olsun ayaklarımı uzatıp uyuyamadım. Altı yıldır oturduğum yerde uyuklayarak dinlenmeye çalışıyorum.

Uyku dediğin de neydi ki, kökü topu günde iki saati geçmiyordu uyuduğum. O da ya masa başında bir sandalyeye yaslanarak ya da ayakta uyuklayarak karşılıyordum uyku ihtiyacımı.

Hava alanlarında uçak beklerken uçağımızın rotar yapması benim için bir ganimet oluyordu. En dinlendirici uykularımı, rotar yaptığında hava alanında uçağımızı beklerken gerçekleştiriyordum. Tam altı yıldır bu şekilde iki saatten fazla uyuyamıyorum.

Ne zaman ayaklarımı uzatıp uykuya dalsam, o melun manzara gözümün önüne geliyor ve ben yataktan sıçrayarak fırlayıp kalkıyordum.

İşte bu nedenle bir türlü ayaklarımı uzatıp uyuyamıyorum ben. Artık rahat bir yatağa uzanarak uyumak haramdı bana.

O günü hiç unutamıyorum. 2011 yılı sonbaharında sınır tanımaz doktorlar ekibi olarak Halep'te bulunuyorduk. Yanıl-

mıyorsam 3 Kasım Perşembe günü öğleden sonraydı. Bir pazar yerinin bombalandığı anonsunu aldık.

Katil Esed'in savaş uçakları savunmasız sivil insanların alışveriş yaptığı bir pazar yerini bombalamıştı yine. Anonsu alır almaz ambulansımızla hızla olay yerine hareket ettik.

Olay yerine intikal etmemiz birkaç dakikamızı almıştı sadece. Çünkü bombalanan yerin hemen yanı başında bir yerdeydik. Fazla uzakta değildik bombalanan pazar yerinden.

Pazar yerine ulaştığımızda ortalık tam bir mahşer yeri gibiydi. Ortalık toz duman içindeydi. İnsanlar hala bağırıp çığrışarak etrafa koşuşturuyorlardı.

Gördüğüm manzarayı anlatabilmem, fakülteden mezun olduğumda ettiğim Hipokrat yemini ve doktorluğun etik kurallarına göre mümkün değildi. O manzara sadece benim hafızamda saklı kalacak.

Pazar yerinin üzeri hala koyu bir duman ve toz bulutuyla kaplıydı. Birbirine karışmış sıcak barut ve yanık et kokusu tahammül sınırlarının çok üzerindeydi. Her taraf yattığı yerden bağrışan yaralı kadın ve çocuklarla doluydu.

Mahşeri kalabalığın içinden bağırarak bize doğru koşan sekiz on yaşlarında bir erkek çocuğuna odaklandım. Yüzü gözü kanlar içindeydi çocuğun.

Bir eliyle kırılmış diğer kolunu tutmuş, hem koşuyor hem de avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

- Annee! Annee! Annem nerede? Annem nerede?

Kırılmış koluna dikkat ettim, dirsek kısmından kopmuş ince bir deri tarafında tutuluyordu sadece. Çocuk kırık kolunu düşmemesi için diğer eliyle tutmuş, can havliyle bağırarak koşuyordu.

Kolu kopmuş, canı yanmış umurunda mı? Çocuk bu haliyle bile "annem nerede" diye annesini arıyordu. Çünkü onun için

annesi kopmuş kolundan, hatta bedeninden, canından bile çok daha önemliydi.

Muhtemelen annesiyle birlikte bu pazar yerine yiyecek bir şeyler almak için gelmişlerdi. Esed'in savaş uçakları bu pazar yerinde yakalamıştı onları.

Hemen ambulansa aldık bu yaralı çocuğu. Benim ekibimle birlikte ambulansımızda kısa bir müdahale yaptıktan sonra en yakın bir hastaneye götürdük bu yaralı çocuğu.

Çocuk ambulansta bile hala yerinde duramıyor, ha bire:

- Annee! Diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Hastaneye varıncaya kadar feryadı devam etti çocuğun.

Hastane de mahşer yeri gibi kalabalıktı. Çünkü başka yerlerde de saldırı ve bombardımanlar oluyordu sürekli. Oralardaki yaralılar da buraya getirilmişti belli ki.

Hastane tam bir içler acısıydı. Hastane demeye yüz şahit lazımdı doğrusu. Zaten öyle doğru dürüst hastane filan yoktu şehirde. Mevcut hastanelerin çoğu Esed'in savaş uçaklarının ağır bombardımanı sonucu yıkılıp harabeye dönmüştü. Doğru dürüst hastane yoktu ayakta kalabilen.

Halep'teki birçok hastane gibi, bu hastanenin de bir tarafı yıkık vaziyetteydi. Yine bir bombardımanda yıkılmış ve öylece yıkık vaziyette duruyordu. Savaş devam ettiği için yıkılan binalar tamir edilemiyordu bir türlü.

Perişan vaziyetteki hastanelerde doktor yok, ilaç yok, narkoz yoktu. İçinde hasta ve yaralıların yatacağı boş yer de yoktu zaten. Hastanenin içi de tam bir ana baba günüydü.

Koridorda telaşla sağa sola koşuşturup duran yaşlı bir hemşireyi durdurup:

- Bu hastanede kaç tane doktor var? Diye sordum.

Hemşire hiç yüzüme bakmaya bile tenezzül etmeden:

- Kaç tane olacak, kökü top iki doktor var koskoca hastanede, dedi.

Başını bile kaldırmadan koridorun sonuna doğru yürüdü gitti suratı asık vaziyette. Çünkü kontrol etmesi gereken hastaları vardı onun mutlaka.

Başka birisinden öğrendiklerim hemşirenin söylediklerini doğrular nitelikteydi. Bırakın bu hastaneyi koskoca Halep şehrinde 36 doktor kalmış.

Oysa savaştan önce Halep'te bulunduğum yıllarda bu şehirde 2500 doktor olduğunu biliyorum ben. O zamanlar her hastanede yirmi otuz tane doktor çalışıyordu.

Savaş nedeniyle hepsi Halep şehrini terk etmiş, kimi Suriye dışına kaçmış, kimisi başka illere göç etmişler. Sizin anlayacağınız bu şehirde sağlık hizmetleri perişan vaziyetteydi. Sağlık hizmeti diye bir şey kalmamıştı, bu iç savaştan dolayı.

Ölen yaralıların çoğu kan kaybından gidiyordu. Hâlbuki kanamalar durdurulabilseydi basit bir operasyonla kurtarılabilirlerdi o ölenler. Bazen kanamayı durdurabilmek için yaralının uzvunu kesmek zorunda kalıyormuş doktorlar.

Tam bir savaş hali işte, anlatmaya ne hacet! Bizim ambulansımız bu hastaneden daha donanımlıydı doğrusu.

Telaşla oraya buraya koşuşan insanlar, ambulans sirenleri, ağlayan çocuk ve kadın sesleri. Bir köşede oturmuş ağıt yakan kadınlar. Allah yardım etsin, durum çok vahimdi.

Hastanenin dar koridorunun boş bir yerinde çocuğa gerekli müdahaleyi yaptık sonunda. Kopan kolunu yerine yeniden diktik. Boş bir oda da bulmak mümkün değildi zaten. Her köşe tıklım tıklım yaralılarla doluydu.

Bu müdahale pek içime sinmemişti benim doğrusu. Bu şekilde sonuç pek de bizim arzu ettiğimiz gibi olmayabilirdi. Çünkü ne operasyon esnasında ne de sonradan bizim kuralla-

rımıza göre pansuman yapamamıştık. Çocuğun kolu bu şekilde iyileşmeyebilir, kangrene çevirip tamamen kopabilirdi. Belki vücudun tamamına zarar verebilirdi.

Bunun mutlaka daha hassas bir hastaneye götürülüp hassas bir müdahale yapılması gerekliydi. Durum onu gösteriyordu.

Sonunda ekip başıyla istişare ederek Türkiye'ye, Gaziantep'e götürmeye karar verdik bu çocuğu. Buna benzer iki tane yaralı çocuğu da ambulansımıza alarak Gaziantep'e doğru yola çıktık.

Ambulansımız üç yaralıyı aynı anda taşıyabilecek kadar donanımlıydı. Bazen ufak müdahaleler bile yapabiliyorduk ambulansımızın içinde.

Neyse silahların gölgesinde bin bir tehlike altında üç saatte ancak ulaşabildik Gaziantep'e.

Her yol kavşağında silahlı farklı bir gurup tarafından durdurulup aranıyordu ambulansımız. Saçı sakalı bir birine karışmış, kıyafetlerinden sivil mi asker mi olduğu belli olmayan gençler didik didik arıyordu ambulansımızın her yerini.

Konuşmalarından anladığım kadarıyla ambulansımızda silah arıyorlardı. Kendi aralarında konuşurken benim Arapça bildiğimden haberleri yoktu tabii.

Böyle durumlarda dillerini bilmenin avantajı daha iyi anlaşılıyordu. Aksi takdirde en ufak bir yanlış anlaşılma durumunda çok vahim bir tabloyla karşılaşabilirdiniz. Gözlerini kırpmadan öldürülebilirlerdi sizi. Çünkü savaş hali var ülkede.

Savaş hali bu işte! Kanun yok, nizam yok, can güvenliğiniz yoktu. Ülkemin kıymetini bir kez daha derinden hissettim, bu tehlike dolu yollardan geçerken. Gerçekten bir cennetmiş benim güzel ülkem.

Neyse ki yaralılarımız çocuk olduğundan her aramadan sonra "geç" işareti yapıyordu silahlı adamlar.

Allah bir milleti devletsiz bırakmasın. Devletin olmadığı

yerde ne kanun kalırdı ne de can güvenliği. Hayatınız sokaklarda kol gezen teröristlere emanet edilirdi böyle durumlarda.

Ülkemin sınırlarından içeri girer girmez derin bir oh çektim. Kendimi tarifsiz bir güvende hissetmeye başladım. Allah devletimize zeval vermesin.

Bu güzel ülkenin kıymetini bilmeyen nankörleri birkaç günlüğüne de olsa bir kez Suriye'ye göndermek lazım. Ancak o zaman anlarlar devletin ne demek olduğunu.

Neyse getirdiğimiz yaralıları Gaziantep'te hemen bir hastaneye götürerek gerekli müdahaleleri yaptık. O çocuğun koluna ikinci bir operasyonu yine benim ekibim yapmıştı.

Uzun ve yorucu bir operasyondan sonra çocuğun kolunu kurtardık. Ameliyat oldukça başarılı geçmişti. Bunun mutluluğu ile ben de derin bir nefes aldım.

Birkaç saat sonra çocuk narkozun etkisinden kurtulup kendine geldiğinde yine yanı başındaydım.

Yarı kapalı, umutsuz gözlerle:

- Anne, diyerek narkozdan uyandı çocuk. Hala annesini sayıklıyordu, en zor anında bile.

Yüreğim bir kez daha derinden burkuldu bu çocuğun çaresiz çırpınışları karşısında. Ben aslında çok yufka yürekliyimdir. Böyle hallere hiç dayanamaz benim yufka yüreğim. Bir yetim çocuğun gözyaşlarından duygulanıp, bir köşeye çekilerek ağladığım çok olmuştur benim.

Sonradan Halep'te kalan ekipten benim getirdiğim yaralı çocuğun annesinin ve iki kardeşinin o pazar yeri bombardımanında öldüğünü öğrendim.

Bu acı haber karşısında yüreğim bir kez daha burkuldu en hassas yerinden. Buna bir yakınım ölmüş kadar çok üzüldüm doğrusu. Yüreğim paralandı bu haber karşısında.

Bunu çocuğa nasıl söyleyecektik? Bu yaralı halinde böyle bir felaketi öğrenmesi onun için tam bir yıkım olurdu.

Bu çocuk iyileştikten sonra nasıl olsa Suriye'ye geri gönderilmeyecek, kamplardan birisine yerleştirilecekti. En iyisi ona hiçbir zaman bunu söylememekti.

Annesi ve kardeşlerinin yaşıyor olduğunu bilmesi onu daha bir umutla bağlayacaktı hayata. Aksi takdirde umutlarını kaybederse bütün bütün hayattan kopabilirdi çocuk.

Nitekim ekiple konuşarak ona anne ve kardeşlerinin öldüğünü söylememe kararı aldık.

Kendine iyice gelince başını kaldırıp bana Arapça olarak:

- Annem nerede? Diye sordu.

Beni Arap doktorlardan birisi sanıyordu galiba. Çünkü bir Arap kadar güzel Arapça konuşabiliyordum. Bu benim için gerçekten özel bir yetenekti. Bir avantajdı aynı zamanda.

- Annen ve kardeşlerin Halep'te, diye karşılık verdim.

- Onların durumu nasıl? Diye sordu tekrar.

- Merak etme onlar iyiler, dedim üzüntümü belli etmeden. Rahatları yerindedir onların. Çok güzel bir yerde yaşıyor şimdi onlar.

Çocuğa yalan söylemiyordum aslında. Ben yalan söylemeyi hiç sevmem. Beceremem de. Yalan söyleyen de benim nazarımda pek makbul birisi değildir. Anne ve kardeşlerinin çok güzel bir yerde yaşadıklarını söylerken Cennette olduklarını ima ediyordum aslında ona.

Çocuk etrafına meraklı gözlerle bakıp, duvarları pencereleri süzdükten sonra:

- Ben nerdeyim? Burası neresi? Diye sordu hüzünlü gözlerle yüzüme bakarken.

- Türkiye'desin, merak etme. Emin ellerdesin. Halep'te ameliyat yapamadığımız için seni güvenli bir yere, Gaziantep'e

getirdik. Yoksa kolun kopabilirdi.

Çocuk acındıran gözlerle sargılı koluna baktı dikkatle. Kolunu unutmuştu anlaşılan. Ben bahsedince hatırladı kolunun yaralı olduğunu. Onun aklı fikri hep annesindeydi çünkü.

Çocuk bir müddet koluyla oyalandıktan sonra yüzüme bakıp, büyük bir adam gibi:

- Amca ben savaş istemiyorum, dedi. Artık savaş bitsin. Ne olur savaş olmasın artık! Okula gidemiyorum. Sokağa çıkamıyorum. Birçok arkadaşım savaşta öldüler.

- Ben de istemiyorum savaşı, dedim, sanki savaşı ben çıkarmışım gibi. Savaş bitecek inşallah! Az kaldı sabret. Tekrar okuluna gideceksin. Arkadaşlarınla sokakta rahatça oynayabileceksin.

- İnşallah, dedi umudu sönmüş, fersiz gözlerle pencereden dışarıya bakarken.

İsminin Ali olduğunu öğrendim bu arada. Halep'te dört kardeşinin olduğunu ve babasının geçen yıl savaşta öldüğünü de. Kısa sürede ahbap olduk Ali ile.

Kolu iyileşene kadar onunla ben ilgilenecektim. Günlük pansumanlarını bizzat ben yapacaktım. Bir müddet Halep'e dönmeme kararı aldık ekip başıyla meşveret ederek.

En azından bu çocuk birazcık kendine gelene kadar Gaziantep'te kalacaktım. Zira bu çocuğun özel bir ilgiye ve ihtimama ihtiyacı vardı gerçekten.

Diğer iki çocuğa da gerekli müdahaleleri yaptıktan sonra hastanede takibe aldık üçünü de.

* * *

İcra ettiğim mesleğim gereği tam dört dil biliyordum. Arapça, İngilizce, Türkçe ve Kürtçe, bu dilleri anadilim gibi konuşabiliyorum.

Bu dilleri bilen bir kimse Orta Doğu coğrafyasında nerede olursa olsun rahatlıkla meramını anlatabilirdi. Yolunu bulabilirdi kolayca bu coğrafyada, bu dilleri konuşabilen bir kişi.

Aslında bir insanın ne demek istediğini anlamak için illaki dilini bilmeniz gerekmez. Gözlerine bakmanız yeter bence ne dediğini anlamanız için. Gözlerinin içine bakınca karşınızdakinin ne demek istediğini anlayabilirsiniz aslında.

Gözler ruhun penceresidir demişler. Ruhun aynasıdır gözler. İnsan bazen meramını gözleriyle daha iyi anlatabilir. Dilin sustuğu yerde gözler konuşur. Gözler her şeyi söylüyor aslında bize. Dilini bilmeye ne hacet.

Mogadişu'da sınır tanımaz doktorlar olarak bulunduğumuz günlerde, teröristlerin yine bir pazar yerini bombaladığında, o siyahî çocuğun çikolata rengi yüzünde gizlenmiş zeytin gibi siyah gözleri bana her şeyi bir çırpıda söyleyivermişti.

Şu terörün ve onu icat edenlerin Allah belasını versin. Her zamanki gibi terör sonunda gelip, hep kadınları ve çocukları buluyordu. Mogadişu'da pazar yeri bombardımanında ölen ve

yaralananların çoğu yine kadın ve çocuklardı.

Teröristler bir canlı bombayla pazar yerinin altını üstüne getirmişlerdi o gün yine. Ortalık kan gölüne dönmüştü bomba patlatıldığında. Ortalık tam bir ana baba günüydü. Patlamanın şiddetinden insanlar etrafa savrulmuş, kopmuş kol ve bacaklar pazar yerine dağılmıştı. Kadın ve çocukların çığlıkları ayyuka çıkıyordu.

Çocuk bir köşede oturmuş, ağlıyordu. Anlaşılan ayaklarından yaralıydı. Yürüyemiyordu çünkü. Kim bilir, belki de ayağı kırıktı.

Gözünden akan yaşlar çikolata renkli yüzünde, burnunun sümüğüne karışmış çenesinden aşağı akıyordu sessizce ağlarken.

Acındıran gözlerle, boynu bükük halde bana bakan kömür gibi siyah gözleri:

- Ey yabancılar! Ülkemizden defolun! Gidin topraklarımızdan! Biz anne ve babamızın şefkatli himayesi altında kardeşlerimizle yuvamızda mutlu bir şekilde yaşamak istiyoruz. Sizin yardımlarınıza ihtiyacımız yok bizim. Yeter ki rahatsız etmeyin bizi. Biz yeter ki huzurlu yaşayalım! İsterse hiç yiyecek ekmeğimiz olmasın. Bir yudum içecek suyumuz bulunmasın. Annemizin şefkati yeter bize. Siz geldiniz ülkemizi karıştırdınız. Talan ettiniz topraklarımızı! Ve de huzurumuzu. Sizi istemiyoruz topraklarımızda. Defolun gidin! Diye feryat ediyordu mahzun bakışlarıyla. Bunları diliyle değil, gözleriyle söylüyordu bana. Ve ben anlıyordum, onun o mahzun bakışlı gözleriyle dediklerini. Evet, o siyah gözler aynen bunları söylüyordu bana.

Bu yaralı çocuk benim onun yardımına gelen bir doktor olduğumu bilmiyordu. Beni ülkelerini karıştıran, kaynaklarını sömürmek için gelen o yabancılardan, yani Avrupalılardan birisi zannetmişti anlaşılan.

Oysa ben onun yarasını sarmaya, derdine derman olmaya

koşan bir Müslüman Türk doktoruydum. Ülkeden ülkeye, bölgeden bölgeye yardıma koşan sınır tanımaz doktorlar ekibinden bir doktordum ben. Belli ki çocuk bunu bilmiyordu.

Bu masum çocuğun gözleri doğru söylüyordu. Çünkü gözler yalan söylemez. Dünyanın farklı birçok yerinde, farklı zamanlarda çocukların gözlerinden anladığım gibi, bu çocuğun gözlerinden de anlıyordum bunu.

Çünkü onların huzurunu bozan yabancılar, onların yer üstü ve yer altı kaynaklarını sömürmeye geliyorlardı. Tıpkı geçmişte yaptıkları gibi. Bu insanları kendi toraklarında, kendi öz yurtlarında köle yapmaktı onların amacı. Bunun için geliyorlardı buralara kadar.

Yoksa bu toprakların insanlarına en ufak bir yardım etme arzusu yoktu bunlarda. Bunlar sadece sömürmek ve işgal etmek için geliyordu bu topraklara.

Sözde barış için, yardım için geliyorlardı; oysa ayak bastıkları bu topraklarda ne barış kalıyordu ne de huzur. Üstelik yoksullukları birkaç kat daha artıyordu, onlar geldikten sonra. Yani ayakları uğursuz geliyordu onlara.

Irak'ta da böyle oldu? Afganistan'da da? ABD Irak'a barış ve huzur getireceğiz diye girdi. Bir milyondan fazla sivil insanı öldürdüler. Oysa ne barış kaldı Irak'ta, ne de huzur, onlar geldikten sonra. Olanı da alıp götürdüler giderken.

Olan yine çocuklara ve kadınlara oldu. Yüz binlerce çocuk öldü. Bir o kadar çocuk da sakat kaldı bu savaşta. Milyonlarcası yetim ve öksüz bırakıldı.

Binlerce kadına yapılan tecavüzü, gururuma dokunduğu için burada zikretmek istemiyorum. Amerika ve Avrupalı askerler acımasız oldukları kadar ahlaksızlardı da.

Irak'ta arkalarından bıraktıkları sadece kan ve gözyaşıydı. Bir de acı ve yoksulluktu geride bıraktıkları.

Ben Amerikalıların Irak'a girişini 1258 yılında Moğolların Bağdat'ı işgal edişine benzetirim hep. Bu gün Amerikalıların yaptığının bir benzerini, o çağda Cengiz'in kendisi gibi zalim olan torunu yapmıştı. Aynı bunlar gibi acımasızca.

Hülagü'nün askerleri Bağdat'ta taş üstünde taş, gövde üstünde baş bırakmamıştı. Bir çağın medeniyetini simgeleyen bütün kitapları yakarak Dicle ve Fırat nehrine atmıştı Moğol askerleri. Sadece sarnıç ve kuyulara saklanan insanlar kurtulabilmişti vahşi Moğolların gazabından.

Tarihçiler daha sonra Bağdat şehrinin nüfusunu bu sarnıçlara saklanan insanların neslinden gelenlerin oluşturduğunu yazmaktadır.

Atalarımız Bağdat'ın medeniyetin beşiği olduğunu ifade etmek için; "Ana gibi yar, Bağdat gibi diyar olmaz" demişler. Oysa Bağdat ne çileli bir şehirmiş. Her çağda bir yıkıma uğruyor Bağdat.

Bugün hala Irak durulmadı. Bir türlü huzura kavuşamadı bu mübarek topraklar. Her taraf kan gölü, her gün bir yerde bir patlama oluyor, yüzlerce insan ölüyor. Sonunda acıları yine çocuklar çekiyordu.

Filistin'de, Gazze'de de durum aynıydı. Aynı gözleri bir defasında Gazze'de, İsrail askerlerinin dipçikleri altında inleyen Filistinli bir çocukta görmüştüm.

Üç tane acımasız İsrail askeri aralarına aldıkları Filistinli bir çocuğu yere yatırmış, ellerindeki tüfeklerin köşeli demir dipçiği ile öldüresiye vuruyorlardı. On iki yaşındaki bir çocuğa üç acımasız askerin birden bu şekilde müdahale etmesi dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir.

Çocuğun suçu, girilmemesi gereken yasak bölgeye girmekmiş meğer. Uyarır çıkarırsın çocuğu o bölgeden, öldüresiye dövmeniz gerekmez ki!

Yerde İsrail askerlerinin dipçikleri altında inleyen Filistinli çocuğun gözlerine baktım bir ara. Çocuk yerde iki büklüm büzülmüş, iri siyah gözleri, İsrail askerlerinin bir birisinin, bir diğerinin üzerine odaklanıyordu.

Ağzından dipçik darbesiyle inlemesinin dışında bir kelime çıkmayan çoğun iri siyah gözleri:

- Bu topraklar bizim topraklarımız. Asıl siz terk edin buraları. Hem bizim topraklarımızı işgal ediyorsunuz hem de bize zulmediyorsunuz kendi topraklarımız üzerinde, diye bağırıyordu gözü dönmüş İsrail askerlerine.

Bu acımasız askerlerin gözü kulağı kapalıydı, bu masum Filistinli çocuğun gözlerinin onlara söylediklerine. Onlarda bunu anlayacak feraset ne gezer!

İsrail askerleri benim yakamdaki armalardan sınır tanımaz doktorlardan birisi olduğumu anlamışlardı. Ama hangi ülkeden geldiğimi kestiremediler herhalde.

Araya girerek çocuğu ellerinden almak istedim. İngilizce olarak onlara:

- O bir çocuktur, bu kadar sert şiddet uygulamanıza gerek yok, dedim ve çocuğu tutup yerden kaldırmak istedim.

Askerlerden birisinin çok sert bir müdahalesiyle karşılaştım. Silahı sol eline alarak, sağ eliyle yakamı tutup sert bir el hareketiyle kendine doğru çekti önce. Sonra öyle bir şiddetle geriye doğru itekledi ki beni, üç dört metre arkaya doğru yere yuvarlandım.

Az kalsın başım yerdeki sert beton parçasına çarpacaktı. Ani bir hareketle başımı çevirerek son anda betona çarpmaktan kurtarabildim kafamı.

Böyle küstahça bir hareketi hiç beklemiyordum doğrusu ondan. Canım fena yanmıştı. Canımın yanmasından çok onun bu küstahça hareketi gururuma dokunmuştu.

Fıtratım gereği böyle küçük düşürücü davranışlara hiç tahammül edemem ben. Yatağından taşmış nehirler gibi önüme çıkan bentleri çiğner aşarım.

Yerde yatan çocuk kendi acınacak halini unutmuş, acıyan gözlerle bana bakıyordu yattığı yerden. Az önce ben ona acırken, şimdi o bana acıyordu.

Kendimi oldukça küçük düşürülmüş hissediyordum. Kanım beynime sıçradı birden. O an ayağa kalkıp, elindeki silahı çekip alarak münasip bir yerine sokmak istedim bu vicdansız İsrail askerinin. Çünkü hak etmişti o küstah asker bunu.

Bir hamlede silkindim kalktım yerden ayağa. Tam da bu düşüncemi hayata geçirecekken son anda birden vazgeçtim bundan. Korktuğumdan filan vazgeçtiğimi zannetmeyin.

Böyle durumlarda ok yaydan fırladı mı bir kere gözüm hiçbir şey görmezdi. Kimse durduramazdı beni. O an karşıma ne çıkarsa çıksın, isterse Çin Seddi çıksa karşıma çiğner geçerdim.

Yerde yatan şu masum çocuğa daha fazla zarar verdirmek istemediğimden vazgeçtim bu çılgın düşüncemi hayata geçirmekten. Hem onu hem de kendi hayatımı daha fazla tehlikeye atmak istemedim.

Gözü dönmüş, küstah bir İsrail askerinin canı yanınca dünyayı nasıl ateş vereceğini biliyordum. Ben de canını yakıp, etrafına daha fazla zarar vermesini istemedim.

Yoksa ben ona ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Gözümü kırpmadan da yapardım bunu, kimsenin şüphesi olmasın bundan.

Şeytanıma "tös" deyip:

- La havle, çektim. Yönümü değiştirdim.

Bu sefer gözü dönmüş İsrail askeri silahını bana doğrultarak tekrar hışımla üzerime doğru gelmeye başladı.

Ne yapmak istediğini anlayamadım doğrusu. Silahını hala

üzerime doğrultmuş vaziyette bana bağırarak:

- Niye küfrediyorsun bana aşağılık adam! Diye çıkıştı yüksek sesle bozuk bir İngilizce aksanıyla.

Benim nefsimi dizginlemek için söylediğim "La havle" sözünü küfür zannetmişti galiba cahil herif. Elifi görse mertek zannedecek cinsten bir adam bu küstah asker. Ne anlar böyle hikmetli sözlerden o herif.

Tıpkı bir yaban domuzu gibi geliyordu üzerime. Burnundan hızlı hızlı soluyordu, koşudan dönen yarış atları gibi. Gazzeli çocuktan alamadığı hıncını benden alacaktı anlaşılan.

Biraz alttan alarak yumuşatmaya çalıştım onu:

- Ne küfrü paşam, bu kelime bizde özür dilemek anlamında kullanılır. Özür diledim senden, dedim sanki özür dilemesi gereken benmişim gibi.

Üzerime kızgın İspanyol boğası gibi gelen adam birden bire değişiverdi. Hiçbir şey söylemeden silahını başka tarafa çevirdi üzerimden. Ve yönünü de.

Bana musallat olmaktan vazgeçti sonunda. Dönüp gitti, kaldığı yerden Gazzeli masum çocuğu tekmelemeye başladı zalim herif.

* * *

Dünyanın her yerinde bu böyledir. Dünyanın neresine giderseniz gidin, durum aynıdır. Hiç değişmez bu acı gerçek. Ve de savaşların çirkin yüzü.

Dünyanın her yerindeki savaşların önemli iki mağduru var: Kadınlar ve çocuklar. Genellikle zalim erkeklerin kin ve hırsları yüzünden savaşlar çıkar, çoğunlukla bunun bedelini kadınlar ve çocuklar öder. Tarih boyunca bu hep böyle olmuştur.

Bu, Suriye'deki iç savaşta da böyle olmuştur. Gözü dönmüş bir zalimin yüzünden ülke kan gölüne döndü, yüz binlerce insan öldürüldü. Yine hep ezilenler, ölenler, yerlerinden yurtlarından sürülenler kadınlar ve çocuklar olmuştur. Ülkelerinden kaçmak zorunda kalıp göçmen durumuna düşenlerin büyük çoğunluğu kadınlar ve çocuklardır. Çünkü en zayıflar en çok ezilenlerdir. Bu günkü hâkim medeniyetin ölçüsü bu.

Suriye İnsan Hakları Örgütü Suriye iç savaşında şimdiye kadar (beş yıl içinde) 600 bin kişinin hayatını kaybettiğini açıkladı. Bunlardan 54 bininin çocuk, 51 bininin kadın olduğu bildirilmektedir. Bunlar kayda geçen resmi rakamlar tabii ki. Gerçek sayıları daha vahimdir bence.

Ayrıca 10 milyondan fazla Suriyelinin evlerini terk ederek mülteci durumuna düştükleri söylenmektedir. Bunların bir

kısmı ülke içinde daha güvenli başka yerlere göç etmek zorunda kaldılar. Güvenli bir yer mi kaldı ki Suriye'de!

Büyük çoğunluğu ise Suriye'den kaçıp başka ülkelere sığınmak zorunda kaldılar. Başta Türkiye olmak üzere, Ürdün, Suudi Arabistan gibi İslam ülkelerine sığındılar. Yurt dışına kaçanların büyük çoğunluğu tabii ki Türkiye'de yaşamaktadır bunların.

Türkmen Dağı'nda bir köyde yine Esed'in savaş uçaklarının bir bombardımanı sonucu evleri yıkılan bir kız çocuğu takıldı nazarıma. Yıkılan evleri cayır cayır yanarken üzerinden kapkara koyu bir duman yükseliyordu.

Evleri bombalanırken bu çocuk evde değildi anlaşılan. Sokakta arkadaşlarıyla oynuyordu belki de. Ya da yiyecek bir şeyler almak için gitmişti dışarıya. Yoksa o da ailesi ve kardeşleri gibi şu anda yıkılan evlerinin altında olabilirdi.

Çocuk koşarak hem yanan evlerinin etrafında tavaf eder gibi dönüyor hem de can havliyle avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

- Ey zalim Esed! Ey zalim Esed! Biz ne yaptık sana! Biz ne ettik sana! Allah da senin evini başına yıksın! Allah senin belanı versin!

Bir an empati yapıp, bu çocuğun yerine koydum kendimi bir anlığına. Çıldıracak gibi oldum o an.

Başımı avuçlarım arasına alıp:

- Allah'ım aklıma mukayyet ol, dedim gayri ihtiyari. Allah'ım sen yardım et bu çocuğa. Bu çocuk şimdi ne yapsın bir başına?

Şu anda ondan daha çaresiz, ondan daha bahtsız, daha acılı bir kimse olabilir mi? Bütün ailesi, annesi, babası, kardeşleri acımasız bir bombardımanda, son derece elim bir şekilde yok olup gitmiştir. O ise bir başına, sokak ortasında yapayalnız kalıvermiş. Evleri de yıkılıp yerle bir olmuştu üstelik. Başını sokacağı evleri yanıp kül olmuştu gözlerinin önünde. Artık başını sokup barınacağı bir evi de yoktu onun.

Şimdi ne yapacaktı bu çocuk? Nereye gidecekti bu yaştaki bir kız çocuğu? Bu gün Suriye'de onun gibi binlerce, yüz binlerce çocuk var. Anne babasını savaşta kaybetmiş, sokak ortasında sahipsiz kalmış yüz binlerce çocuk!

Tekrar yüksek sesle:

- Allah'ım aklıma mukayyet ol! Dedim. Bütün dünyaya karşı bir kez daha feryat ettim o an. Görmüyor musunuz? Duymuyor musunuz? Sağır mı oldunuz?

Ev tamamen yanıp kül olmuştu kısa sürede. Orada bir süre ne yapacağımıza karar veremedik. Kül haline gelen evlerinin etrafında feryat edip dönen talihsiz kız çocuğunu alıp götürdük bir hastaneye sonunda. Bu çocuğu kül yığını haline gelmiş evin yanından uzaklaştırmak kolay olmadı bizim için. Bir çırpınışı vardı göreceksiniz. Yolda hastaneye giderken ambulansın için hepimiz beraber ağladık onunla.

O gün gördüğüm manzara hiç aklımdan çıkmıyor. Sürekli rüyama giriyor o günkü gördüklerim. O öksüz kız çocuğunu bir köşede ağlar vaziyette görüyorum hep rüyamda.

Bu olaydan bir yıl kadar sonra Gaziantep'te kimsesiz, savaş mağduru yetim çocukların kaldığı bir kampta sağlık taraması yapıyorduk.

On yaşlarında sarışın melek gibi güzel, gökyüzü kadar masum bir kız çocuğu oturdu karşımdaki sandalyeye.

Gerekli muayenesini yaptıktan sonra, biraz oyalayıp yakından tanımak istedim bu nur yüzlü melek gibi çocuğu. Hepsinin geçmişini az çok biliyorduk ekip olarak.

Yine Halep'te Esed'in savaş uçaklarının bombalaması sonucu tüm aile efradını kaybetmiş, diğer çocuklar gibi o da bu kampa getirilmişti.

Bir ara aklım bir yıl kadar önce Türkmen Dağı'nda yanan evlerinin etrafında feryat edip dönen o kız çocuğuna gitti. Yüre-

ğim sızlayarak bir kez daha gittim, bir yıl önceki o güne. Onunla bu çocuk arasında bir bağlantı kurmaya çalıştım zihnimden.

Çünkü yaşları ve saçları tıpkı aynıydı. Ama simasını tam hatırlayamadım o çocuğun. Bir yıl kadar kısa süre geçmesine rağmen, gördüğüm dehşet manzaralar karşısında hafızam o kadar ağır darbeler almış, o kadar yıpranmıştı ki, tanıdık simaları bir birine karıştırıyordu artık hafızam.

Sarı saçları hafif dalgalı, zümrüt gibi yeşil gözleri umutsuzca çok uzaklara bakıyordu çadırın penceresinden. Pürüzsüz güzel, beyaz yüzünün tek kusuru, önden bir dişinin eksik olmasıydı. Konuşurken dilinin ucu arada bir, bu eksik dişinin boşluğuna giriyordu.

Önce adını sordum:

- İsmin?

- Şeyma, dedi yüzüme bakıp.

Bildiğim halde bilmiyormuş gibi yapıp sordum ona:

- Annen nerde?

Ümitsizce boynunu büktü:

- Cennet'te diye karşılık verdi.

- Baban?

- Cennette.

- Kardeşlerin?

- Cennette.

- Pekiyi nasıl oldu?

- Esed'in savaş uçakları evimizi bombaladı.

- Sen orada değil miydin?

- Hayır, sokakta oynuyordum arkadaşlarımla.

Başını önüne eğdi. Ayaklarındaki yırtık, çamurlu ayakkabılarına baktı bir süre. Kısa bir sessizlikten sonra pişmanlık içine:

- Keşke o anda ben de evde olsaydım, dedi ümitsizce. Şimdi Cennet'te ben de onların yanında olurdum.

Onun bu masum ve özlem dolu pişmanlığı karşısında irkildim önce.

- İnşallah sonunda yine cennet'te buluşacaksınız, dedim. Annene, babana, kardeşlerine cennette tekrar kovuşacaksın. Hep birlikte olacaksınız orada.

- İnşallah, diye karşılık verdi cılız bir sesle. Sesi zor çıkıyordu gırtlağından.

Ahrete iman, can simidi gibi yetişiyordu çocukların imdadına. Yoksa bu çocuklara nasıl teselli verecektik biz. Cennete inanmaları tam bir teselli veriyordu onların narin ve nazenin kalplerine.

Artık ağlamıyordu bu kız çocuğu. Daha doğrusu ağlayamıyordu desem daha yerinde olur. Gözünün pınarları kurumuştu çünkü çok ağlamaktan daha bu yaşta. Gözlerinden bir damla yaş gelmiyordu ağlasa da artık. Karşımda on yaşında bir çocuk değil de büyümüş, olgunlaşmış yaşlı bir insan vardı sanki. Çektiği acılar, onu bu yaşında erken olgunlaştırmıştı.

Bir çocuğa sorulmaması gereken soruyu sordum sonunda:

- En çok kimi özlüyorsun?

- Annemi, dedi hiç düşünmeden. En çok annemi özlüyorum. Rüyamda görüyorum onu hep.

Yeşil gözlerinin içinde derin bir özlemin ateşi yandı söndü o anda. Gözleri renk değiştirdi sanki bir anlığına. Kurumuş göz pınarlarında iki damla yaş belirdiğini görebildim sonunda.

Bu ne aptalca bir soruydu! Bir çocuğa böyle bir soru sorulur mu? Bu gün aptallığım üzerimdeydi doğrusu. Kendi kendime kızdım içimden. Elbette bir çocuk en çok annesini özlerdi. Bir de bu çocuk, kız çocuğu ise. Ve de annesi ölmüş ise.

Anne, bir çocuk için her şey demektir. Ev, yuva, sığınacak şefkatli bir sine, yani her şeydir anne, bir çocuk için. İşte bu

nedenle, bir çocuk için annesini kaybetmekten daha büyük bir felaket olamaz bence.

Şimdiye kadar hiçbir hastama yapmadığı bir şey yaptım bu çocuğa. Titreyen ellerimle yerimden kalkıp, sarı saçlarını okşadım ve saçlarını başının en tepe noktasından öptüm gayri ihtiyari onun.

Yerime tekrar oturup dolu gözlerle:

- Merak etme annene sonunda kavuşacaksın dedim, gözlerimi onun gözlerinden saklayarak. Cennette annenle birlikte olacaksın. Orada kavuşacağız bütün sevdiklerimize.

Gözlerimden dökülen yaşları onun görmesini istemiyordum. Görüp de onun daha da duygulanmasını arzu etmediğim için.

- İnşallah, diye karşılık verdi cılız bir sesle, çadırdan çıkarken.

Ondan sonra aynı sandalyeye oturan yine bir kız çocuğu idi. Adı Ayşe'ydi onun. Siyah saçlı, zeytin gibi siyah ve iri gözleri olan altı, yedi yaşlarında masum duruşlu bir kız çocuğuydu o.

Dolu gözlerle mahzun mahzun bakıyordu yüzüme. Biraz açılsın neşelensin diye yarı espriyle sordum:

- Sen ne istiyorsun bakalım küçük hanım? Dedim.

Zeytin gözlü küçük kız yarı ağlamaklı bir sesle:

- Ben annemi istiyorum, demesin mi?

Dilim kurusaydı da böyle bir soru sormasaydım ona. Nerden aklıma geldi? Nerden böyle bir soru sordum bu çocuğa? Gerçekten bu gün aptallığım üzerimdeydi. Bu gün tersinden mi kalktım diyeceğim, ama hiç uyumadım ki.

Ne diyeceğimi, ne söyleyeceğimi bilemedim bu masum çocuğa bir süre. Dilim tutulmuştu sanki. Öylece bulutlar kadar temiz, okyanuslar kadar duru masum yüzüne bakakaldım kızın.

Ben şimdi onun annesini nasıl verecektim ona. O gün yüreğim bir kez daha burkuldu en hassas yerinden. Böyle yetim çocuklara hiç dayanamam zaten bu yufka yüreğimle. Hele bu

yetim çocuk, kız olunca yüreğim küt diye parçalanır tam orta yerinden.

Böyle yetim bir kız çocuğu ile karşılaşınca bir köşeye çekilip ağlamak gelir içimden hep. Ne yapayım Allah beni böyle yufka yürekli yaratmış. Bütün yetim çocuklara acıyorum böyle işte. Allah'ın Rahim ismi biraz fazla tecelli etmiş galiba bende. Ama hiçbir zaman Allah'ın şefkatinden ileri sürmüyorum bu acıma hissimi.

Zira O Rahman ve Rahim'dir. O'nun şefkati sadece yetim çocukları değil, bütün canlıları kuşatmış durumdadır. Bütün yetim çocukların varisi ve hamisi odur elbette.

Bu dünyadaki bütün şefkatler O'nun Rahim isminin tecellileridir sadece. Bütün insanların, bütün validelerin şefkatleri onun şefkatinin bir leması bile değildir.

* * *

Onlar savaşın çocuklarıydı çünkü. Çoğu iç savaşta anne babasını, yakınlarını kaybetmiş yetimlerdi bunlar. Hem yetim hem de muhacirdiler aynı zamanda. Savaş yüzünden yerlerinden, yurtlarından olmuşlardı. Anne babalarını kaybettikleri yetmiyormuş gibi, bir de yerlerinden, yurtlarından da olmuşlardı bu çocuklar.

Bir şekilde Suriye'den kaçarak gelip, Türkiye'ye sığınmışlardı sonunda. Diğer pek çok göçmenlerin ağırlandığı kamplara yerleştirilmişlerdi onlar da. Böyle binlerce, yüz binlerce çocuk vardı Türkiye'deki bu kamplarda yaşayan. Bu şefkatli ülke, hepsine sığınak olmuştu.

Şanlıurfa Birecik kampında, çocukları sağlık kontrolünden geçiriyorduk. Daha doğrusu çocuklara psikolojik rehabilitasyon desteği vermek için oradaydık.

Ben Arapça bildiğimden bu nevi çalışmalarda mutlaka görev alıyordum. Çünkü doktorlar arasında Arapça bilenlerin sayısı oldukça azdı. Arapça bilmeyen doktorlar çocuklarla iletişim kurmada oldukça güçlük çekiyorlardı. Ben bu konuda bayağı işe yarıyordum doğrusu.

Çocuklar bir yavru ceylan kadar ürkek, üveyik kuşları gibi tedirgindiler. Çünkü savaşın çocuklarıydı onlar. Savaşın için-

den, ateş çemberinden çıkıp gelmişlerdi buralara. Onlar savaşı görmüşlerdi.

Bu savaşı görüp, savaşın içinde yaşayıp da çocukların psikolojinin bozulmaması mümkün mü? Büyük Mütefekkir Bediüzzaman bir kitabında; "Harbi Umumiyi gören ihtiyardır" demiş.

Bu çocuklar nice bombardımanlara şahit olmuşlar bu yaşlarında. Evleri yıkılmış atılan bombalarla onların. Gözlerinin önünde anne babaları öldürülmüş acımadan. Pek çok insanların öldürülmelerine de tanıklık etmişler. Bu hadiseler çocukların katlanabileceği cinsten vakalar değildi elbette.

Biz küçükken seyrettiğimiz filmlerde böyle sahneler geldiğinde gözümüzü kapatırdık korkudan. Onlar korkulu bir film seyretmiyor, o korkunç ve tehlikeli sahnelerin içinde yaşıyorlar. Patlayan bombaları film sahnelerinde görmüyorlar, yanı başlarına düşüyor bu bombalar.

Savaşı gören çocuklar mutlaka ruhsal sarsıntı yaşıyordu. Alışık olmadıkları bu hadiseler onların hassas ve narin ruhlarında şok etkisi yapıyor; ya bir kaç yaş birden yaşlanıp olgunlaşıyorlar ya da ruhlarında derin bir çöküntü oluşturuyordu. Sonunda çevreleri ile ilişkilerini kesip, içlerine kapanıyordu bu çocuklar. Çoğu zaman da hırçın ve saldırgan oluyorlardı doğal olarak.

İki kolu da omzuna yakın yerinden kopmuş, protez kol takılmış on yaşlarında bir erkek çocuk oturdu karşımdaki sandalyeye.

Kıvırcık, seyrek saçları bakımsız ve dağınıktı. Hayata boş vermiş, derbeder bir görünümü vardı bu umursamaz çocuğun. Duruşundan hiçbir şeyi umursamadığını sanırdınız. Sanki o değil de, ben yaşamıştım bu kahrolası savaşı. Zeytin gibi siyah gözlerinden zekâ fışkırıyordu adeta, bu küçük Suriyeli çocuğun.

Her şeye rağmen bu haliyle bile gülümseyebiliyordu bu çocuk. Biraz zoraki de olsa gülümsedi yüzüme. Gülünce bakımsız, zayıf ön dişlerinin arasındaki boşluk gözüktü.

Ben de ona gülümsedim. Tebessümle karşılık verdim onun gülümsemesine. Gülümsedim, çünkü Peygamberimiz; "Müminin mümine karşı tebessümü sadakadır" buyuruyor.

—Adın ne senin? Diye sordum sonra.

- Samet, dedi yine gülümseyerek.

- Gel bakalım kolsuz kahraman! Gene hangi ülkeyi karıştırdın böyle sen? Diye takıldım.

- Valla ben bir yeri karıştırmadım doktor amca, dedi gülerek.

Çocuk bütün her şeye rağmen, iki kolunun da protez olmasına aldırmadan gülebiliyordu. İçimden gıpta ettim, doğrusu bu şirin çocuğa.

Her şeyi olmasına, dünyada her şeyi elde etmesine rağmen etrafına hep somurtan, bir defacık olsun çevresine gülümsemeyen somurtkan insanlardan içimden bir tiksinti geldi o an. Bir bu çocuğa bakın bir de onlara. Birisi her şeyini kaybetmiş, diğerlerinin ise her şeyi var ellerinde.

Elinde her türlü imkânı olup da mutsuz bir sürü insan vardı ortalıkta dolaşan. Böyle insanların mutlu olabilmesi için, illaki ellerindekini kaybetmesi mi gerekir?

O haliyle karşımda gülümsemeye devam ediyordu bu çocuk. Yüzünde şeytan tüyü mü var bu çocuğun diyeceğim, içim elvermiyordu buna. Bir süre bu güzel ruhlu çocuğu seyrettim oturduğum yerden. O bana bakıyordu ben ona, ikimiz de gülümseyerek.

Biraz sonra yapmacıktan ciddileşerek:

- En çok neyin olmasını isterdin? Diye sordum.

- Gerçek kollarımın olmasını isterdim, dedi o da ciddileşerek.

Neşesi kaçmıştı birden bire. O küçük yaşına rağmen kaderine karşı öyle bir kafa tutuşu vardı göreceksiniz.

Yetişkin bir insan gibi ciddileşip:

- Ben ömrümün sonuna kadar böyle başkasının yardımına

bağlı olarak mı yaşayacağım? Diye sordu, beni sorgularcasına. Olmaz böyle şey? Bu böyle devam edemez! Bunun hesabını kim verecek?

Pişman bir iç çekti, omuzlarını silkeleyerek. Çocuğun az önce gülümseyen güzel yüzünü, hüzünlü, kara bulutlar kaplayıvermişti birden. O neşeli, güler yüz, hüzünlü, ölgün bir simaya dönüşüvermişti.

Neşesi kaçmış, sorgulayan gözlerle yüzüme bakıp:

- Bir de savaşın bitmesini isterdim, dedi acındıran bakışlarla.

Bir süre sustu, çadırın yarı açık, küçük kapısından dışarıya baktı öylesine. Ona söyleyeceğim cümleyi kurmaya çalışıyordum zihnimden.

Bir süre sonra yine aynı ciddi yüzle bana dönüp:

- Ben savaş istemiyorum amca, dedi. Ne olur doktor amca bu savaşı durdurun, diye yalvardı ardından, sanki savaşı ben çıkarmışım gibi.

- Ben de savaş istemiyorum dedim, onun ümitsiz, zeytin gibi kara gözlerinin içine bakıp. İnsanların birbirini öldürmesi benim de kanıma dokunuyor, ama elimden bir şey gelmiyor. Elimden gelse sadece Suriye'deki savaşı değil dünyanın bütün her yerindeki savaşları bir gecede durdururum.

Evet, gerçekten samimi olarak söylüyorum bunu. Eğer gücüm yetse ve elimden gelse dünyanın her yerindeki bütün savaşları bir gecede sonlandırırım.

Ama dünyayı ateşe veren zalimlere karşı elimden bir şey gelmiyor ki. Buna gücüm yetse, ben yapacağımı biliyorum da, elimden bir şey gelmiyor. Elimden gelen bir şey var benim: Bu savaşın bir an önce bitmesi için dua ediyorum. Rabbim her şeyi görüyor da; çok, hem de pek çok sabırlı O.

Karşımdaki bedeni küçük fakat ruhu büyük kolsuz kahramana gülümseyerek sordum tekrar:

- Pekiyi savaş bitince ne yapmayı düşünüyorsun?

Hiç düşünmeden cevapladı sorumu:

- Okuyacağım. Okuyup doktor olacağım.

- Neden doktor?

- Çünkü savaşta yaralananları, sakat kalanları iyileştireceğim. Kolu kopanlara kol, bacağı kopanlara bacak takacağım.

Şu büyük yüreğe bakın! Küçük bir bedende kocaman bir yürek taşıyordu bu çocuk! Bu savaşın bütün yaralarını tek başına kendisi saracak kadar bir yüreğe sahipti.

Buna gücü yetmese de, niyeti buydu onun. Onun bunu düşünmesi bile yapması kadar önemliydi bence. Bunu niyet edecek bir yüreğe sahipti çünkü. Bu bile yeterliydi.

Çünkü Peygamberimiz:

- "Müminin niyeti, her zaman amelinden hayırlıdır" diye buyurmuşlar.

Çadırdan ayrılırken hayranlıkla baktım arkasından bu büyük ruhlu kahraman çocuğun. Rabbim ne büyük yürekler gizlemiş bu küçük bedenlerde!

Ve ben inanıyorum ki, savaş bittikten sonra, bu çocuk ülkesine dönünce, okuluna devam eder ve okur mutlaka. Mutlaka okur ve doktor olur bu çocuk. Ben onun, zeytin gibi siyah o gözlerinden anladım bunu. Çünkü onun zekâ fışkıran kara gözleri, sessizce fısıldıyordu bana bunu.

O gün ondan başka, akşama kadar yirmi kadar çocukla daha ilgilendim bu çadırda. Fakat aklım fikrim hep o büyük ruhlu, küçük kolsuz kahramandaydı.

* * *

Savaşın en yoğun yaşandığı günlerden birinde Halep'in güneyinde bir Türkmen köyündeydik yine. Zalim Esed'in savaş uçaklarının saldırısına yakından şahit olduk.

Geniş kanatlı iki tane savaş uçağı köyün üzerinde, önce bir yarım daire çizip teğet geçtiler. Sonra çok geçmeden dönüp, keskin bir dalış yaptılar evlerin üzerine. Atmacanın serçe sürüsüne daldığı gibi daldılar köyün üzerine.

Uçakların çıkardığı ses kulaklarımızın zarını patlatıyordu adeta. Korkunç gürültü yüreklere korku salıyordu. Bu kadar yakından savaş uçağı sesi işittiğimi hatırlamıyorum hiç.

Köye saldıran savaş uçakları bombaları bıraktıktan sonra tekrar burunlarını havaya dikerek yukarıya doğru, dikine yükselmeye başladılar. Birkaç saniye içinde kulakları sağır eden peş peşe sekiz on tane patlama duyuldu. Bombalar o kadar yakınımıza düşmüştü ki korkudan kalbim duracak gibi oldu bir an.

Yere düşen bombalar patladıktan sonra etrafa ateşten kıvılcımlar saçılmaya başladı. Bombanın içindeki parçacıklar etrafa dağılıyordu belli ki. Şarapnel parçaları ayaklarımızın dibine kadar geldi.

Evet, bütün dünya duysun bunu! Zalim Esed'in savaş uçakları sivil halkın üzerine fosfor bombaları atıyordu. Işıklı kıvılcımlar

saçarak patlayan bombalar bunun en açık, en güçlü kanıtıydı bence.

Gayri ihtiyari, biraz da korkunun etkisiyle bağırdım:

- Bu bombayı icat edenlerin Allah belasını versin! İnsanlığa daha faydalı şeyler yapamaz mıydı bunlar?

Tam da bu bombardımanın şaşkınlığını atlatmadan Rus yapımı bir helikopter belirdi köyün üzerinde. Bu helikopterden, az önceki savaş uçaklarının bombardımanı sonucu yıkılan evlerin çevresinde toplanan kalabalığa ateş açılıyordu. Savaş bile olsa insan bu kadar acımasız olmamalıydı.

Biz helikopterden yapılan yoğun makineli tüfek atışlarına rağmen yaralıları toplayıp ambulanslarımızla taşımaya çalışıyorduk. Tam da ateşin orta yerindeydik ekip olarak.

Ara sokaklardan Türkmen milisleri ve Özgür Suriye Ordusuna mensup askerler makineli tüfeklerle ateş açarak bu helikoptere karşılık vermeye çalışıyorlardı.

Ellerindeki silahlar ve makineli tüfekler, teçhizatlı bir ordu ile savaşacak kadar yeterli değildi doğrusu. Makineli tüfekle helikopter düşürülebilir mi? Daha ağır mekanize silahlara ihtiyaçları vardı bunların bence.

Bu kadar fedakârca, böyle cesurca çarpışan bu askerlerin elinde dünya standartlarında silahlar olsa eğer dünyanın hiçbir gücü duramaz bunların karşılarında. O zaman destan yazar bu kahraman aslanlar.

Gerçi ellerindeki bu kısıtlı imkânlarla da destan yazıyorlardı ya, bu cesur milisler. Sürekli cephede bulunduğumuzdan birçoğuna şahit oldum bizzat ben.

Bir yandan Esed'in acımasız askerleriyle diğer yandan DAEŞ, PYD gibi terörist guruplarla ve arkalarındaki derin güçlerle savaşıyorlardı bu kahramanlar. Sizin anlayacağınız bu imkânlarla bunların işi oldukça zordu.

Bu telaşlı koşuşturma esnasında bunların hemen gerisinde, yıkık bir duvarın arkasından beş altı yaşlarında bir erkek çocuğunun elindeki kuş sapanıyla helikoptere nişan alışını seyrettim bir süre.

Çocuk birkaç saniye nişan aldıktan sonra sapanındaki taşı hızla savuruyordu helikoptere doğru. Sapanından vınlayarak çıkan taş yirmi otuz metre havaya yükseldikten sonra tekrar düşüyordu yere.

O küçük afacan çocuk buna rağmen, yılmadan bitmeyen bir gayretle peş peşe nişan alıp ha bire taş fırlatıyordu helikoptere doğru. Aklınca helikopteri düşürmeye çalışıyordu, elindeki kuş sapanıyla bu yaman Suriyeli Türkmen çocuğu.

Beni görünce bana dönüp gayet güzel bir Türkçe ile:

- Pilot olacağım amca, ben pilot! Bu uçakların hepsini vurup düşüreceğim yere. Onlara göstereceğim ben! Diye bağırmaya başladı.

Bu cesur ve gözü pek çocuk bir Gaziantepli kadar güzel Türkçe konuşuyordu. Çünkü bombalanan köy, bir Türkmen köyü idi. Özgür Suriye Ordusu ve Türkmen Milisleri birlikte savunuyordu bu köyü Esed'in savaş uçaklarına karşı. Bu küçük çocuk elinde kuş sapanıyla onlara destek veriyordu aklı sıra.

Bu çocuğun azim ve cesareti beni müthiş etkiledi doğrusu. Bir kat daha şevkle, gayretle sarıldım görevime. Yeniden bir şevk geldi ölmek üzere olan gayretime.

Kanımdaki gizli genlerim hortladı bir anlığına. Bir ara elime silah alıp ben de katılasım geldi onlara. Çünkü benim kanımda da biraz milislik vardır. Gerekirse ve bana ihtiyaç olursa bir gün, ben de elime silahı alır çıkarım dağlara. Seve seve savunurum güzel ülkemi düşmana karşı.

Ölmekten mi korkacağım? Şu küçük Türkmen çocuğuna baksanıza, ölümden zerre kadar korkusu var mı? Biz ölümün

üzerine koşarak giden milletiz. Onun için bu kadar çok korkuyorlar bizden. Şehitlikten daha yüce bir mertebe mi var benim gibi bir insan için?

Sonra vazgeçtim bu çılgınca düşüncemden. Çünkü burada benim görevim bu değildi. Bunun için burada değildim ben.

Ama emin olun, eğer bir gün buna ihtiyaç olursa onu da gözümü kırpmadan seve seve yaparım. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Rabbim beni buna mecbur etmez inşallah.

Ama şundan eminim: Bu çocuk büyüyünce kesinlikle pilot olur. Hem de keskin nişancı ve cesur bir pilot olur. Adım gibi eminim bundan.

Eğer savaş o zamana kadar devam ederse tabii. O zaman havadaki Rusya ve Esed'in bütün ait savaş uçaklarını patır patır döker yere bu gözü pek çocuk.

Onun şimşek gibi keskin, zekâ fışkıran gözlerindeki kıvılcımdan anladım bunu. O yıkık duvarın arkasından helikoptere nişan alışından gördüm bu çocuğun neleri başarabileceğini.

Umarım savaş daha fazla devam etmez ve en kısa sürede sona erer de bu çocuk pilot olup savaş uçaklarını patır patır yere düşürmek zorunda kalmaz.

* * *

Evrende pek çok şeyin sırrını çözdüğümü düşünüyorum. Şimdiye kadar pek çok filozofun anlayamadığı bu evrenin gizemini anladım ben. Şu hadsiz hudutsuz kâinatın baştanbaşa Yüce Yaratıcının isim ve sıfatlarının tecellisinden ibaret olduğunu biliyorum artık.

Bunca yıldır yaptığım araştırmaların sonunda, "eşyanın gerçek hakikatinin, esma-i ilahinin tecellisinden ibaret olduğunu" öğrendim ben.

Bu evrenin şeklini bile çözdüm diyebilirim. Bence evren küre şeklindedir. İlmen küre şeklinde olması lazım. Bütün matematik ve astrofizik kanunları evrenin küre şeklinde olması gerektiğini söylüyor bana.

Felsefecilerin hala anlayamadığı, insanın yaratılışının hikmetini de anladım. Yüce Yaratıcının insanı, sonsuz ve güzel isimlerine ayna olması, bu vasıtayla kendisini anlayıp tanıması için yarattığını biliyorum artık.

Hatta Yüce Yaratıcının kendisini bile, bana vermiş olduğu vahidi kıyası nevinden duygular vasıtasıyla, kabiliyetime göre bir derece anladım diyebilirim.

"Men arefe nefsehu fekat arefe Rabbehu", yani "nefsini bilen Rabbini bilir" sırrınca kendimdeki duygulara bakıp bir derece

Rabbimi anlayabiliyorum kendimce. En azından aramızdaki hudutları görebiliyorum. Nerden nereye kadar bana ait, nerden nereye kadar O'na ait kıyaslamasından, yetki sınırlarımı bilebiliyorum.

Pek çok insanın içinden çıkamadığı kader meselesini de çözdüm sayılır. Son Osmanlı Şeyhülislamı, koca allameyi cihan Mustafa Sabri Efendinin; "Dünyanın en müşkül meselesi "tercih bila müreccih meseledir" dediği en ince bir sırrı kader meselesini bile çözdüğümü düşünüyorum. İsteyen herkese, müşahhas misallerle izah edebilirim.

Akli melekeleri çalışan bir insanın, bu dünyada çözebileceği pek çok sırrı çözdüm.

Ama bu savaşların sırrını bir türlü çözemedim ben.

İnsanlar niçin savaşırlar? Neden birbirlerini öldürüyor insanlar? Bunu bir türlü anlamış değilim.

Nitekim Kitabımız Kuran'da Bakara Suresi 30. Ayette şöyle anlatılıyor:

"Bir zaman Rabbin meleklere:

- "Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım" demişti.

Melekler de:

- "Yeryüzünde bozgunculuk yapacak ve kan dökecek kimseleri mi yaratacaksın? Hâlbuki biz seni hakkıyla tespih ve takdis ediyoruz' dediler.

İlmi ezelisi ile her şeyi bilen Rabbin de meleklere:

- "Sizin bilmediğiniz şeyleri ben biliyorum' diye onlara cevap verdi" diye anlatılmaktadır.

Bu günkü savaşlar daha yeryüzünde insan yaratılmadan önce meleklerin bile aklını meşgul etmiş. Bu günkü zulüm ve dehşeti ta o zamanlarda bile merak etmişler.

Bu işlerde bizim bilmediğimiz, ama Rabbimizin bildiği bir hikmet vardı elbet. Onun hikmetinden sual edilmez.

Kaderin bu ince hikmetine rağmen yine de kendi kendime sormadan edemiyorum. Gerçekten niçin savaşır insanlar?

Toprak için mi savaşıyorlar acaba? Hiç sanmam. Dünya o kadar büyük, o kadar geniş ki, hepimize yetecek kadar toprak var yeryüzünde. Dünya üzerinde daha insan ayağı basmamış o kadar çok bakir alanlar var ki, dünyanın nüfusuna bir bu kadar daha ilave etseniz yine yeter hepimize.

Gandi;"Yemin ederim ki, dünyanın bütün toprakları bir tek insanın kanını akıtmaya değmez' demiş.

El hak doğru söylemiş Gandi. Elbette değmez dünyanın tüm toprakları bir insanın kanını akıtmaya. Çünkü hiçbir şey insan hayatı kadar değerli olamaz. Çünkü Yüce Yaratıcı bu koskoca âlemi insan için yaratmıştır.

Yine mukaddes kitabımızda "Bir insanı öldürmek, bütün insanları öldürmek gibidir" diye buyurarak insan hayatının ne kadar değerli olduğunu nazara vermekte Yüce Yaratıcı.

Pekiyi su için mi savaşır insanlar? Su için de savaştıklarını sanmıyorum. Çünkü dünyanın dörtte üçü suyla kaplıdır. Sadece insanlar değil, bütün canlılar sürekli su içseler yine bitiremezler dünyadaki su kaynaklarını.

Petrol için mi, enerji için mi savaşırlar? Orta Doğudaki savaşlar petrol için yapılıyormuş gibi görülebilir. Dünyayı yeterince tanımayan insanlar petrol için savaşabilirler.

Aslında petrol de savaş için, insanların birbirlerini öldürmeleri için yeterli neden değildir bence. Çünkü evrenin her yeri enerji doludur. Nereye ayağını vursan enerji fışkıracak gibi sanki. Ben bile boş bir tarlada yürürken, ayağımın altından enerji fışkıracak diye tedirgin oluyorum bazen.

Başımızı ne yana çevirsek, sınırsız enerji kaynaklarının bizi çepeçevre kuşattığını görebiliriz. Sadece küremiz üzerinde esen

rüzgârların enerjisini elde edebilsek, bütün dünyaya fazlasıyla yeter de artar bile.

Bir gram hava molekülünde depolanmış enerjiyi açığa çıkarabilsek, büyükçe bir şehrin enerji ihtiyacını rahatlıkla karşılayabilir.

Savaşlara harcanan paraları etrafımızda depolanmış enerjiyi kullanabilmek için harcasaydık eğer, daha akıllıca bir iş olurdu bence. Savaşlara ve savunmaya harcanan parayla tüm dünyanın gereksinim duyduğu enerjinin iki katını karşılayabilirsiniz.

O zaman neden savaşır insanlar? Bunu bilen birisi varsa bana anlatsın lütfen. Bu sırrı öğrenmeden ölürsem gözlerim açık gider öbür tarafa.

Oysa Yüce Yaratıcı insanları bu dünyada dostça, kardeşçe huzur içinde yaşasınlar diye yaratmıştır.

Birbirleriyle tanışıp, anlaşsınlar diye onları kabile kabile yaratmıştır. Yoksa birbirlerine düşman olsunlar, birbirlerini boğazlasınlar diye onları farklı ırklarda yaratmamıştır. Yeryüzündeki bütün insanlar aynı Adem babanın torunlarıdır.

Dünyayı Cennet'e çevirsinler, cennet hayatını bu dünyada da yaşasınlar diye insanı bu dünyada yaratmış Yüce Yaratıcı. Bunu yapabilmesi için de ona akıl, irade, kuvvet gibi yetenekler vermiştir. Dünyayı Cennete çevirmek bizim elimizde. Ama bunu istememiz lazım önce. Eğer bütün dünya elbirliği yapsa ve kararlı olsa yeryüzündeki bütün savaşları bir gecede sonlandırabilirler. Yeter ki istesinler bunu yapmayı.

Bence savaşların asıl nedeni, insanın Yüce Yaratıcı tarafından kendisine emanet olarak verilen gadap duygusunu iyi yönetememesidir. Bu duyguyu kontrol edemiyor insanoğlu.

Oysa o duygu, diğer birçok duygular gibi, insana Yaratıcıyı tanıyabilmesi için verilmiştir. Dünyayı ateşe versinler, birbirlerini öldürsünler diye değil.

Tam altı yıl boyunca sınır tanımaz doktorlar olarak, ülkeden ülkeye koşuşturduk durduk. En çok da Suriye'de bulunduk ekip olarak. Çünkü en çok orada ihtiyaç vardı bize. Gecemiz gündüzümüz yoktu doğrusu bizim. Mübalağa yapmıyorum, bazen günde yirmi dört saat koşuşturduğumuz oluyordu.

Gün geçmiyordu ki bir yerde bir bombalama olmasın. Hatta bazen saatte birkaç kez bombalı saldırı ve yaralılar anonsu geliyordu bize. Biz de gelen anonslara göre oradan oraya koşuşturup duruyorduk.

Çok çalışmaktan, yorulmaktan değil, gördüğüm dehşet manzaralardan dolayı psikolojim bozulmuştu benim. Kimse yadırgamasın. Bunu söyleyen de doktor mu demesinler? O savaş halini, o dehşet manzaraları doktor değil kim görse psikolojisi bozulurdu elbet.

İzin alarak bir süreliğine Türkiye'ye döndüm. Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı doğrusu. Gaziantep'te köyde bir yazlık evimiz vardı. Orada mütevazı bir yazlıkta dinleniyordum.

Toprakla haşir neşir oluyor, doğal hayatın içinde debelenerek kendime gelmeye çalışıyordum. Bahçedeki toprağı belliyor, ağaçları suluyor doğal hayata adapte olmaya çalışıyordum.

Gerçekten büyülü bir ortammış bu toprak. İnsandaki bütün gerilimi alıyor, insanı müthiş dinlendiriyordu yumuşak bünyesiyle. O ki bizim evvelimiz toprak değil miydi? Topraktan yaratılmadık mı hepimiz? Aynı şekilde tekrar toprağa dönecektik hepimiz. Bu yüzden toprak aşina olduğumuz, anne kucağı gibi şefkatli bir ortamdı benim için.

Bu yazlıkta toprakla haşir neşir olurken yeni bir tedavi yöntemi geldi aklıma. Agresif, hırçın ve kavgacı insanları birkaç günlüğüne gömeceksiniz toprağa. Kafaları nefes alacak şekilde toprağa beleyeceksiniz onları. Bir kaç gün içinde hamur gibi yumuşadıklarını görürsünüz. Biraz iptidai gibi görünse de uygulamakta fayda var bu yöntemi. En azından bir denemek lazım.

Bir gün bahçeyi bellerken, bir Çinlinin sözü geldi akılama. Bir Çinli bilge; "Ömür boyu mutsuz olmak istiyorsanız, insanlarla meşgul olunuz. Eğer ömür boyu mutlu olmak istiyorsanız toprakla meşgul olun" demiş.

Tam da benim durumumda olanlar için söylenmiş bir atasözüydü bu. Bu söz bana, biraz da bizim atasözlerimizi çağrıştırdı doğrusu. Çünkü Doğu Türkistan kokusu geliyordu bu sözden bana.

Bizim kültürümüzü, bizim toprağımızı hatırlatan bu söz Çinliler tarafından bizim atalarımızdan alınmış olmalı. Çünkü bizim toprağımızın, bizim kültürümüzün kokusu vardı bu sözde.

İşte böyle ben de savaş ortamında bozulan psikolojimi toprakla düzeltmeye çalışıyordum bu şekilde. Kısa sürede toprağın tılsımlı etkisini görmeye başladım doğrusu.

Bir gün şehirde bir işim çıkmıştı. Şehre doğru arabamla koyuldum yola. Şehre on kilometre kadar kala yolun kenarında aynı yaşlarda üç tane erkek çocuğu bekliyordu.

Yanlarına yaklaşınca üçü birden el kaldırdı otostop yapmak için. Arabamı sağa çekerek durdurdum. Arabamın camını in-

dirdim, ne istediklerini anlamak için. Bir sıkıntıları olmalıydı bu çocukların. İlk akla gelen buydu.

Daha ben bir şey sormadan içlerinde en büyük olanı, beş altı yaşlarında gösteren çocuk arabanın açık penceresinden başını uzattı içeri. Çok bozuk bir aksanla:

- Beni evime götür, evim aha orada, dedi eliyle gitmekte olduğum tarafı göstererek.

Beş altı yaşlarında bir çocuk, büyük bir adam gibi konuşuyor, bana emirler veriyordu. Çocuğun konuşması, bana emri vaki yapması tuhafıma gitti önce. Bu yaşta bir çocuğun böyle yukardan konuşması tuhaftı doğrusu.

Ne yalan söyleyeyim bir çocuğun bana böyle amirane konuşması biraz da hoşuma gitti doğrusu.

- Hayırdır inşallah, diye söylendim. Arabadan inerek arka sağ kapıyı açtım. Bir elimle kapıyı tutarken diğer elimle arabanın içini gösterip:

- Buyurun beyler, binin içeriye diyerek yaşları beş altı arasında değişen üç tane çocuğu bindirdim arabaya.

Ben kapıyı kapatmak üzereyken yolun sağındaki tarladan sırtında kirli, kırk yamalı bir torba ile sekiz yaşlarında bir kız çocuğu koşarak geldi yanımıza.

Henüz yeni hasat olmuş tarladan yere dökülmüş, yöre halkının "sömek" dedikleri mısır koçanı topluyordu anlaşılan.

Sırtındaki yarı dolu yamalı torbayı yere bırakıp çocukları arabadan indirmeye çalıştı bir süre. O indirmeye çalıştıkça arka koltuğa kurulmuş çocuklar arabadan inmemekte direniyordu.

Yeşil gözlü güzel kız bana güvensiz bir bakış fırlattıktan sonra çocuklara dönüp muğlâk bir Arapça ile:

- Tanımadığınız bir kimsenin arabasına nasıl binersiniz? Bu amca sizi ileride öldürür atar yolun kenarına. Çabuk inin arabadan! Diye çocukları arabadan indirmeye uğraştı epeyce.

O indirmeye çalıştıkça, çocuklar arabanın arka koltuğuna iyice yerleşmeye çalışıyordu. Onun uyarıları çocukların umurunda bile değildi. Israrla evlerine gitmek istiyordu onlar.

Kuşkulu bakışlarla beni süzmeye devam eden bu güzel kıza dönüp Arapça olarak:

- Korkmanıza gerek yok küçük hanım, dedim. Ben yabancı değilim. Daha yeni döndüm Suriye'den. Doktorum ben. Çocuklara bir zararım dokunmaz benim. İstersen sen de gel birlikte eve bırakayım sizi.

Benim Arapça konuştuğumu duyunca küçük kız rahatladı biraz. Onları arabadan indirme ısrarından vazgeçti.

- Hayır, ben gelemem, eve sömek toplamam lazım, diyerek geriye çekildi arabanın yanından.

Çocuklarla konuşa konuşa yola devam ettik. En büyüğün ismi Muhammed, ortanca olanın Ahmet, en küçüğün ise Ali'ymiş. Suriye'deki iç savaştan kaçarak Halep'ten gelip buralara, Türkiye'ye sığınmışlardı.

Sohbet ederek bir köyün hemen yanı başında sıra sıra kurulmuş otuz kadar çadırın yanına geldik. Çocukların peşi sıra kaldıkları çadıra kadar gittim.

Yetmiş yaşlarında bir ihtiyar amca karşıladı bizi. Çocukların dedesiymiş bu yaşlı adam.

- Selamünaleyküm, diyerek selamladım ihtiyarı.

- Ve aleyküm selam, ehlen sehlen, diye bizi çadırına buyur etti ihtiyar.

Eğilerek girdim kirli, yırtık çadırın içine. İhtiyarın gösterdiği yere serilmiş, şilte dedikleri ince bir döşeğin üzerine bağdaş kurup oturdum. Çocukların dedesi ihtiyar ise, gelip tam karşıma bağdaş kurmuştu.

Çocuklar dedelerinin sağına soluna, beşerli sıralar halinde diz çöküp dizilmişler, bizi dinliyorlardı. Benim getirdiğim üç

tane çocuktan başka, sekiz tane çocuk daha vardı bu çadırda. Gözümün ucuyla şöyle bir süzdüm onları. İhtiyarın tam altı tane sağında, beş tane solunda küçük çocuk oturuyordu. On bir tane çocuk, dedelerinin dizinin dibinde, tellere konmuş kırlangıçlar gibi dizilmişlerdi.

İhtiyar bozuk bir şiveyle Kürtçe konuşuyordu. Çat pat Arapça da söylediği oluyordu bazen. Bu arada adının Jamal Habib olduğunu öğrendim kendisinden.

Biz sohbeti derinleştirdikçe facianın boyutları daha net çıkıyordu ortaya.

Bu çadırda tam on iki tane çocuk barınıyormuş. İki kişi de dedeleri ve nineleri etti on dört. İki de amcaları ve eşi etti mi on altı. On altı kişinin bu çadıra nasıl sığdıklarını ben bir türlü sığıştıramadım aklıma.

- Allahın sen ne büyüksün, dedim sessizce içimden.

İhtiyar Jamal Habib sağındaki dört tane çocuğu gösterip:

- Bunlar büyük oğlumun çocuklar, dedi hüzünlü gözlerle çadırın tavanına bakıp. Bunların babası Suriye'deki bir bombardımanda öldü geçen yaz. Anneleri ise bunları bırakıp gitti, bir başkasıyla evlendi. Suriye'de kaldı.

Sonra soluna döndü. Yan yana oturmuş üç çocuğu gösterdi:

- Bunlar da ortanca oğlumun çocukları, diye devam etti konuşmasına. Bunların babası da Türkiye'ye geldikten sonra beyin kanserinden öldü. Bunların anneleri de bırakıp gitti İstanbul'a. O da orada bir başkasıyla evlendi. Bunlar da dört kardeş, en büyükleri bir kız daha var, şu an dışarıda tarladan bir şeyler topluyor.

İçimden, "çocukları arabadan indirmeye çalışan o güzel kız herhalde?" diye düşündüm.

İhtiyar Jamal Habib soluklanarak, kesik kesik konuşuyordu. Zira uzun süre konuşunca yoruluyordu belli ki bu yaşta. Arada

bir durup derin nefes alma ihtiyacı duyuyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti kaldığı yerden:

- En küçük oğlum bizim yanımızda, o da bahçelerden gündelik yevmiye ile meyve topluyor, bizi geçindirmeye çalışıyor, dedi. Dört tane de onun çocuğu var. Tam on iki torunla beraber yaşıyoruz bu çadırda.

Yaşlı Jamal Habib amcanın dikkatle baktım yüzüne. Anlatırken kurumuş göz pınarlarının arada bir nemlendiğini fark ediyordum. Nasırlaşmış kirli elleriyle siliyordu kuru göz kapaklarını. Yaş gelmiyordu kanı çekilmiş, pınarları kurumuş çukurlarına gömülmüş küçük gözlerinden.

O gün, en az o pazar yeri bombardımanından sonra sarsıldığım şiddetle bir kez daha sarsıldım, bu eski ve yırtık çadırın içinde. Dinlediklerim aklımı allak bullak etmişti yeniden.

Ben bir süreliğine Suriye'den kaçıp gelmiştim, o kâbustan uzaklaşmak için. O dehşet manzaralardan uzakta olup, psikolojim biraz düzelsin istemiştim.

Onlar, o acılar sadece Suriye'de değil, her yerdeymiş meğer. Köyümüzün dibine, hemen yanı başımıza kadar gelmişler. Gittikleri yerlere acılarını da beraberinde götürmüş onlar. O, yerlerinden yurtlarından sürülen Suriyeli muhacirler.

Bu çadırda, bu daracık mekânda iki aileden tam sekiz tane öksüz çocuk barınıyordu. Anne babaları olmadığı için yaşlı dedelerinin yanına sığınmışlardı. O da bu yaşlı halinde Suriye'den savaş ortamından kaçırıp, getirebilmiş onları buralara kadar. Bu daracık çadırda, bu zor şartlar altında karınlarını doyurmaya çalışıyordu şimdi de.

İhtiyar Jamal Habib amcaya dönüp:

- Neden devletin kurduğu çadırlara yerleşmiyorsunuz? Diye sordum. Oradaki şartlar çok daha iyi. En azından düzenli

yemek veriliyor orada. Devlet mültecilerin bütün ihtiyaçlarını karşılıyor.

Jamal Habib nasırlı elinin tersiyle gözlerini sildikten sonra:

- Allah, Türkiye devletinden razı olsun, dedi. Tayyip Erdoğan'dan Allah razı olsun. Bize sahip çıktı. Türkiye bize kucağını açtı. Bizi bağrına bastı Türk halkı. Bütün Türkiye halkından Allah razı olsun.

Bir iki yutkunduktan sonra sağ elinin tersiyle kızarmış, iri burnunu sildi. İhtiyarın nasırlı elleri de, boynunun derisi gibi buruşuk ve kıvrım kıvrımdı.

Bir iki yutkunduktan sonra sürdürdü konuşmasını:

- Biz Türkiye'ye sonsuz minnettarız. Esed'in zulmünden kaçıp Türkiye'ye sığındık bizler. Türkiye'de devlet bize her türlü yardımı yaptı. Biz de devlete daha fazla yük olmak istemedik. Burada kendi imkânlarımızla yaşamaya çalışıyoruz. Oğlum bahçelerde yevmiye ile portakal toplayarak bize bakmaya çalışıyor. Köy halkı da yardım ediyor bize. Geçinip gidiyoruz. Allah'tan dileğim, savaşın bir an önce bitmesi. Savaş bittikten sonra kendi topraklarımıza bir an önce geri dönmek istiyoruz.

Biz konuşurken tarlada mısır koçanı toplayan yeşil gözlü, güzel kız da tarlaların arasından çıkageldi. Torbasını çadırın önüne bıraktıktan sonra, gelip dedesinin iki yanında sıralanmış çocukların yanına o da ilişiverdi sessizce. Diz çöküp oturdu, o da kardeşlerinin yanına.

Jamal Habib amca sol yanındaki üç tane çocuğu gösterdikten sonra gelen kız çocuğunu işaret edip:

- Bu çocukların en büyüğü bu, ismi Selva dedi. Bunun annesi İstanbul'da diye ilave etti ardından.

Çadırdan ayrılırken, elimi cebime attım, cebimde ne kadar para varsa çıkarıp saymadan ihtiyar Javal Habib amcanın eline sıkıştırdım.

- Bunlarla bu çocukların ihtiyaçlarını karşıla, dedim. Bundan sonra sürekli ziyaretinize geleceğim sizin. Neye ihtiyacınız olursa bana bildir tamam mı?

Çadırların yanından biraz uzaklaştıktan sonra, tenha bir yerde arabamı yolun kenarında durdurdum. İçimden bir şeyler boğazımda düğümleniyordu.

Ben aslında çok yufka yürekli birisiyimdir. Böyle şeylere hiç dayanamam ben. Hele bir öksüz çocukla karşılaştım mı içim kan ağlar benim. Bu çadırda bir değil tam sekiz tane öksüz çocuk yaşıyordu. Dayanılacak cinsten değildi böyle bir dram.

Dayan benim ey yufka yüreğim dayan! İçimden ağlamak geldi o an. Yolun kenarında bu tenha yerde arabamın içinde kimse görmeden sessizce ağladım. Ağlamak ayıp değil. Gerilen insanların bazen ağlaması tıbben faydalıdır.

Sonra arabamı yolumun üzerindeki en yakın kasabaya sürdüm. Bir gıda toptancısından bulgur, pirinç, makarna, şeker ne varsa, temel ihtiyaç maddeleri ile arabamı tıka basa doldurdum. Bir kasaptan bir miktar et almayı da ihmal etmedim. Götürüp o öksüzlerin yaşadığı Javal Habib amcanın çadırına bıraktım.

Ondan sonra o çadırı kendi ailem ile kardeş aile ilan ettim, kendi kendime. Bazen gıda maddesi, bazen giyecek ne buldumsa taşıdım yıl boyu, o yetimlerin çadırına.

Sevgili Peygamberimiz Mekke'den Medine'ye hicret eden muhacirlerle Medine'de yaşayan Ensar dediğimiz Müslümanları birbiriyle kardeş aile ilan etmişti, o saadet asrında.

Ben de sevgili Peygamberimize ittibaen, evimi sekiz tane öksüz çocuğun yaşadığı ihtiyar Javal Habib amcanın çadırı ile kardeş aile ilan ettim.

Artık orada ilgilenmem gereken kalabalık, muhacir, yoksul bir ailenin olduğunu hiçbir zaman aklımdan çıkarmadım. O

yetimleri hiçbir zaman unutmadım. Unutamam. Unutmam mümkün değil.

Türkiye Suriye'ye karadan girip de bir güvenlikli bölge oluşturunca onlar tekrar topraklarına dönünceye kadar o çadıra gıda ve giyecek taşıdım sessiz sedasız.

Ülkemle, ülkemin güzel insanlarıyla gurur duyuyorum. Asil milletimle iftihar ediyorum ben. Çünkü üç milyondan fazla Suriyeli mülteciye kucak açtı benim ülkem. Yurtlarından göç etmek zorunda kalan milyonlarca Suriyeliyi bağrına bastı ülkemin güzel insanları.

Dünyada en çok Suriyeli mülteciyi ağırlayan ülke benim ülkemdir. Tüm dünya ülkelerinin ağırladığı Suriyeli göçmen sayısı bile benim ülkemin ağırladığından daha azdır. Böyle bir ülke ile kim iftihar etmez.

Adı Anadolu'dur bu güzel ülkenin. Tarih boyunca hep yurtsuzlara yurt olmuş, ülkesinden sürülen toplulukları bağrına basmış, şefkatli sinesinde yoğurup yeniden yeşertmiş onları. Anadolu, gelen herkese ana gibi açmış kucağını. Bu yüzden Anadolu demişler ona.

Dünya insanlıkta sınıfta kalırken, bütün dünya Suriye'deki insanlık dramını sadece seyrederken, benim güzel ülkemin güzel insanları bütün dünyaya bir insanlık dersi vermiştir.

Bu ülkede kendi nüfusundan daha fazla Suriyeli mülteciyi bağrına basan, barındıran güzel illerimiz var. Kilis'i bütün dünya yâd edecek bundan böyle. Kendi nüfusundan daha fazla Suriyeli mülteciyi misafir ediyor bu güzel ilimiz.

Gaziantep, Adana, Şanlıurfa, Hatay, Kahramanmaraş, Adıyaman daha birçok illerimiz birer misafirperverlik örneği hepsi. Ta İstanbul'dan Edirne'ye kadar her yerde Suriyeli misafirlerimiz var.

Suriye'deki içi savaşı sadece seyreden dünya kötü bir sınav verdi. İçinde yarıdan fazlası çocuk olan seksenden fazla mültecinin tıka basa doldurduğu bir botu batıran Yunan askerlerini tarih unutmayacak.

Kucağında çocuğuyla kaçmaya çalışırken, Suriyeli bir göçmenin ayağına çelme takarak çocuğuyla birlikte, o kışta kıyamette yerlere, çamurun içine yuvarlayan Macar gazeteciyi insanlık affetmeyecek hiçbir zaman. Macaristan-Sırbistan sınırında kucağında çocuğu ile polisten kaçan Suriyeli mülteciye tekme atan, yakalanmaları için çelme takan Macar kameraman Petra Laszlo'yı tarih unutmayacaktır.

Ailesi ile birlikte Yunanistan'a gitmeye çalışırken bindikleri teknenin batması sonucu cansız bedeni Bodrum sahiline vuran Suriyeli üç yaşındaki Aylan bebeğin görüntüsü tarihin hafızasından silinmeyecektir. Bir çaresizliğin, kaçışın ve bir umursamazlığın sembolü oldu Aylan bebek. Tarih utanç verici bu manzaraları kirli bir levha gibi kıyamete kadar boynunda taşıyacak.

Benim güzel ülkemin güzel insanları dünyaya misafirperverlik dersi verirken Avrupalıların bu utanç verici davranışları tarihin hafızasından asla silinmeyecektir.

Suriye'nin İdlip şehrinde henüz on iki yaşlarındaki Suriyeli kız çocuğunun Hollandalı gazeteciye söylediği sözler hala kulaklarımda çınlıyor.

İki elini yana açık vaziyette Hollandalı gazetecinin karşısına dikilmiş, avazı çıktığı kadar bağırıyordu bu küçük kız çocuğu gazetecinin yüzüne:

- İsterseniz ülkenizin dört yanını tellerle çevirin! Bizi almayın ülkenize. İsterseniz bir lokma ekmek vermeyin bize! Yeter ki elinizi çekin üzerimizden! Topraklarımızdan elinizi çekin! Biz acımızdan ölsek de, ülkemizi karıştırmaktan vazgeçin yeter! Karışmayın ve karıştırmayın ülkemizi yeter!

O kadar gazetecinin içinde Hollandalı gazeteciyi nasıl anlamıştı da, yüzüne bu sözleri haykırmıştı, bu Suriyeli kız çocuğu hala anlamış değilim.

Görünen oydu ki Avrupalıların bu ikiyüzlülüğünü, bu çirkin davranışlarını Suriyeliler de unutmayacaktı.

Oysa benim güzel ülkemin güzel insanları, dünyaya bir insanlık dersi vermiştir. Hem de bütün dünyanın gözleri önünde. Suriyeli mülteci, muhacir kardeşleriyle evini paylaşmış, ekmeğini bölüşmüştür. Onları bir kardeş gibi bağırlarına basmıştır.

Tıpkı Asrı Saadette olduğu gibi, bu asırda bir kez daha Ensar Muhacir kardeşliği yaşanmıştır Müslümanlar arasında.

Tıpkı o gün olduğu gibi bu gün de Suriyeli muhacirlerle benim güzel ülkemin güzel ensarları arasında bin beş yüz sene sonra aynı kardeşlik örneği bir kez daha yaşanmıştır. Benim güzel ülkemin fedakâr, güzel insanları, bütün dünyaya bir insanlık dersi daha vermiştir böylece.

Halep, Halep olalı böyle yıkım görmedi. Böyle kıyım, böyle katliam yaşamadı tarihin hiç bir döneminde Halep. Esed'in savaş uçaklarının bombardımanlarıyla bütün binalar yıkılmış, şehir öyle harabeye dönmüş ki ambulansımızla bir sokaktan diğerine gidemedik. İki atom bombası birden atılmış Hiroşima'dan daha fazla harabeydi Halep!

Tarihinde iki önemli yıkım daha yaşamıştı, ne yazık ki Halep. Birisi Cengiz'in kendisi kadar zalim olan torunu Hülagü zamanında istila edilmişti. Diğeri ise Orta Çağ'da Avrupa'dan gelen Haçlılar tarafından yakılmıştı.

Abbasilerin payitahtı olan Bağdat'ı yakıp yıktıktan sonra 1260 yılında Hülagü komutasındaki vahşi Moğol orduları Halep üzerine yürümüştü. Önce, eskilerin; "ana gibi yar, Bağdat gibi diyar olmaz" dedikleri Bağdat'ı yakıp yıktılar.

Orasını harabeye çevirdikten sonra Halep üzerine yürümüştü Moğollar. Bu mübarek toprakları çiğneyip geçmişti zalim, vahşi Moğol askerleri. Orta Asya'dan Şam'a kadar, İslâm kültür ve medeniyetinin en önemli merkezlerini yıkıp tahrip etmişlerdi o çağda.

O devirde yaşamış büyük İslam âlimi ve tarihçisi İbnü'l- Esir; "Keşke anam beni doğurmasaydı da tüyler ürpertici zulüm ve katliamları görmeseydim!" der.

Bir de Orta Çağda Haçlıların yıkımını yaşadı Halep. O zamanki kutsal Haçlı ittifakının hedefinde üç şehir vardı; Kudüs, Şam ve Halep. Onlar da bu medeniyet beldesi güzel şehirleri yakıp, yıkıp harabeye çevirmişlerdi.

Fakat hiç birisinde Halep bu günkü kadar büyük yıkım ve katliam yaşamadı. Bu gün Halep can çekişiyor. Ölüyor Halep! Sadece insanlar değil, bütünüyle bir şehir ölüyor dünyanın gözleri önünde. Aslında ölen Halep değil, insanlığın vicdanı ölüyordu.

1986 yılında UNESCO tarafından Dünya Kültür Mirası listesine dâhil edilen Halep'in tarihi merkezi, şu an tamamen harabe haline gelmiş durumda. Kentin ünlü ve ihtişamlı kalesi bile defalarca bombalanmış. Ateş altında kalan bu tarihi kale yıkıldı bu gün. Halep'in günün birinde yeniden eski, canlı günlerine dönebilme ihtimali şimdilik pek mümkün gibi görünmüyor artık.

Bütün dünya duysun bunu, bu gün Halep'te yaralıları tedavi edecek hiçbir hastane kalmadı yıkılmadık. Yerin yedi kat altında bir hastane vardı; onu da bombalayıp yıktılar birkaç gün önce.

Yıkılacak bina kalmadı bugün Halep'te. Artık zalim Esed'in savaş uçakları bomba atacak bina bulamayınca, fırınları bombalıyor. Neden biliyor musunuz? İnsanlar yiyecek ekmek bulamasın da açlıktan ölsünler diye.

Yahu savaşın da bir kuralı, kendine göre bir hukuku vardır. Hiçbir savaşta masum siviller böyle toplu olarak ölüme terk edilmemiştir. Kadınlar ve çocuklar hiçbir savaşta bu kadar katledilmemiştir. Hitler zamanı hariç tabii ki! Tarihte bir tek Hitler yapmıştır böyle toplu katliamları. Hiçbir savaşta eli silah tutmayan kadın ve çocuklara dokunulmazdı. Savaşların en çirkin, en karanlık yüzü masum kadın ve çocukların öldürülmesidir.

Ah Halep ah! Ne hale getirdiler seni! Her tarafını yakıp, yıkıp harabeye çevirdiler. Evler, hastaneler, ayakta ne gibi yapılar varsa, hepsini bombaladılar. Dünyanın başka bir yerinde böyle

bir şehir var mıdır? Bütün şehrin birden böyle mezara dönüştürüldüğü bir şehir!

Bu gün tarihinin ikinci Haçlı saldırılarını yaşıyor Halep. Zalim Esed'in ordusu, Hizbullah, Şii Milisleri, DAEŞ, PKK, YPG teröristleri, Batı'nın bütün Lejyoner paralı askerleri hepsi birlikte, kirli ve güçlü bir Haçlı İttifakı oluşturmuş, bütün gücüyle saldırıyorlar Halep'e. Halep'i yok etmek için. Neden? Çünkü İstanbul ve Bağdat'tan sonra Osmanlının üçüncü büyük şehriydi Halep. Kültür ve medeniyetin üçüncü merkeziydi o zamanlar. Osmanlının izlerini yok etmeye, bu medeniyeti yıkmaya çalışıyorlar bütün güçleriyle.

Ve bütün dünya sadece seyrediyor bu katliamı. Şunu unutmayalım ki, bu katliama sesini çıkarmayanlar, o katliamın gizli ortaklarıdır.

Ah, şimdi ecdadım Yavuz Sultan Selim olacaktı ki! Bir günde inerdi, Kilis'ten Mercidabık sancağına. Oradan da Halep'e geçer, bütün o terörist canilerin hepsinin birden kıçına nişadır dökerdi.

Ey Yüce Allah'ım! Dünya senden bir Yavuz Sultan Selim daha bekliyor. Yoksa kurtuluşu yok bu kısır döngünün. Ne Halep'in ne de İslam dünyasının. Yeter artık!

Tarihin yazılmaya ihtiyacı yoktur, kendi kendini yazar tarih, derler. Her yıkılış, şüphesiz bir dirilişin başlangıcıdır. Gecenin en karanlık olduğu an, fecre en yakın olduğu zamanmış. Feleğin inadına, bütün dünyanın rağmına yeni bir tarih yazılmaya başlıyor, aslında Halep'te.

O nuru gönder İlâhî, asırlar oldu, yeter!
Bunaldı milletin âfâkı, bir sabah ister.

Suriye'de iç savaş altıncı yılını doldurmak üzere. Ülke harabeye dönmüş vaziyette. Şehirlerde yıkılmadık bina kalmadı. Tabiri caizse eskilerin deyimiyle taş üstünde taş, gövde üstünde baş kalmadı.

Suriye nüfusunun büyük çoğunluğu ülke dışına kaçmak zorunda kaldı. İnsanlar ülke içinde bile çadır kentlerde yaşıyor. Her taraf kan gölü haline geldi. Akan kan bir türlü durmuyor.

Altı yüzden fazla insan öldürüldü. On milyondan fazla insan yerlerinden yurtlarından sürülüp, mülteci haline düştü.

Bütün dünya, Birleşmiş Milletler topluğu bunu sadece seyrediyor. Bütün dünya bu zulme karşı gözlerini kapamış durumda. Bu zulmü ve iç savaşı kimse görmek istemiyor. Görmezden geliyor herkes.

Suriye'den çıkan çığlıklara kulaklarını tıkamış, sessizce bekliyor dünya. İnsanlar kör ve sağır olmuşlar adeta. Gözlerinin önünde yapılan bu zulmü görmüyorlar. Daha doğrusu görmek istemiyorlar bu zulmü. Kulakları sağır eden çığlıkları duymuyorlar sanki.

Bunu en güzel Kitabımız Kuran tarif ediyor. Onlar için; "Gözleri var görmezler, kulakları var işitmezler" diyor.

Zulüm altındaki insanların feryadı arşa dayandı artık. Maz-

lumun ahı arşı titretir demişler. Suriye'den çıkan feryatlar arşı titretiyor artık.

Suriye'den çıkan bu feryadı dünya duymuyor, ama bütün bu çığlıkları duyan birisi var şüphesiz. Ya Semiğ! Allah, Semiğ'dir. Onun güzel isimlerinden birisi de Semiğ'dir. Gizli ve aşikâr bütün sesleri duyan Semiğ. İşte O duyuyor, bütün bu feryatları şüphesiz.

Ey dünyayı ateşe veren zalimler! Ey zalim Esed! Ey eli kanlı çocuk katili! Ey Esed'in destekçisi olan onun suç ortakları! Ey bu zulme ortak olanlar! Ey Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi! Ey bu savaşı durdurmaya muktedir olup da durdurmayanlar! Bu zulmün gizli ortakları! Aklınızı başınıza alınız artık! Yaptığınız zulümler artık arşa kadar ulaştı.

Yüce Yaratıcı çocukları dinleyecek artık. Çünkü çocuklar savaş istemiyor. Yüce Yaratıcı da yeryüzünde savaş istemiyor. Eğer bir an önce bu savaşı durdurmazsanız, Yüce Yaratıcı Kahhar ismiyle kısa süre sonra dünyayı başınıza geçirecektir.

Zira bir kuyruklu yıldız yavaş yavaş, sinsice dünyamıza doğru yaklaşıyor. Haberiniz olsun.

Bu kuyruklu yıldız sizin zulmünüz yüzünden bizim başımızı da belaya sokacak şüphesiz. Dünyamıza çarpıp kıyameti koparacak belki. Sizin yüzünüzden kıyamet vaktinden önce kopabilir belki de.

Suriye'deki bu savaşı ve akan kanı bir an önce durdurun artık. Hatta dünyanın her yerindeki savaşları da durdurun. Anaların gözyaşı dinsin artık. Çocuklar ölmesin. Analar ölmesin. Hatta hiç kimse ölmesin.

Bu sese kulak verin artık. Sadece Suriye'deki çocuklar değil, dünyanın her yerindeki bütün farklı milletlerden olan çocuklar, hep bir ağızdan feryat edip bağırıyorlar:

- Çocuklar savaş istemiyor!